

Zpředmětnění a zvnějšnění / Událost - průběh a zvnějšnění

Vyjdeme-li z myšlenky (z myšlenkového modelu) události, pak můžeme „reálný“ průběh události popsat jako postupné zvnějšňování série jsoucností, jímž tyto události vlastně přecházejí z „ještě ne“ do „již ne“, tedy z „budosti“ do „bylosti“ příslušné události, v níž jsou integrovány v událostný celek. Pro jiné události (resp. pro jejich reaktibilitu) jsou přístupné pouze v podobě svých právě aktuálních jsoucností, tj. pouze ve svém momentálním zvnějšnění. A právě zde dochází k tomu, že jedna událost se může „stát“ ve svém zvnějšnění „předmětem“ pro událost druhou. Na této obecné – a tedy mj. také daleko předlidské – úrovni ovšem ještě nemusíme mluvit o předmětech a zpředměťování – ostatně to záleží na dohodě. V každém případě však ještě daleko před tím, co se v úzkém rámci lidské subjektivity často označuje za rozštěpení skutečnosti na subjekt a objekt (jako by před tímto rozštěpením skutečnost byla jednotou subjektu a objektu – nesmyslný to předpoklad!), můžeme tento fenomén jednak (na nejnižších úrovních) spekulativně předpokládat, jednak (na úrovních vyšších) dokonce pozorovat. Událost se nemůže najednou, v jednom okamžiku zvnějšnit jako celek, jako celé jsoucno, nýbrž může se zvnějšňovat vždycky jen fragmentárně (a to dokonce ne pouze v časovém smyslu fragmentárně). Proto také zpředmětnění, o kterém mluvíme na úrovni lidského vědomí a lidské pojmovosti, vůbec ani nemůže postihnout onen celek, a to ani po nejrůznějších korekturách a vylepšeních (např. když „skládáme obraz“ události jako celku z jednotlivých zpředmětněných (tj. na předmět redukováných) aktuálních jsoucností, jako by vůbec bylo možno je tak poskládat vedle sebe (v iuxtapozici). Žádná okamžitá jsoucnost události nemůže být redukována na pouhé své zvnějšnění, neboť je spolu s ostatními jsoucnostmi (minulými nebo teprve budoucími) integrována v jeden celek právě po vnitřní stránce a nikoliv zvenčí. Tím méně smí být zanedbávána okolnost, že v každém okamžiku jsou – vždy s jednou jedinou výjimkou – všechny jsoucnosti téže události nejsoucí a tudíž nejen nezvnějšněné, ale také nezpředmětnitelné.

(Berlín, 930422-1)